

POSTANOWIENIE

27 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Krajewski

na posiedzeniu niejawnym 27 stycznia 2026 r. w Warszawie

na skutek zażalenia J.W.

na postanowienie Sądu Najwyższego z 31 lipca 2024 r., I CSK 394/23,

w sprawie z wniosku J.O.

z udziałem J.W.

o podział majątku wspólnego,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 31 lipca 2024 r., w sprawie o sygn. I CSK 394/23, Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną J.W. w części, a pozostałym zakresie odmówił przyjęcia jej do rozpoznania.

J.W. złożyła na to rozstrzygnięcie zażalenie osobiście.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niedopuszczalne.

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przez Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Dotyczy to także postępowania toczącego się na skutek wniesienia do Sądu Najwyższego zażalenia. Sporządzenie zażalenia do Sądu Najwyższego osobiście przez stronę pozbawioną zdolności postulacyjnej (tj. niebędącą adwokatem, radcą prawnym ani

innym kwalifikowanym podmiotem wymienionym w art. 87¹ § 2 k.p.c.) jest dotknięte brakiem nieusuwalnym i powoduje konieczność odrzucenia zażalenia jako niedopuszczalnego, bez wzywania do uzupełnienia zażalenia. Nie ma przy tym możliwości usunięcia takiego braku samodzielnie przez stronę ani jej pełnomocnika w jakiejkolwiek formie (zob. m.in. postanowienia SN z 21 września 2011 r., I CZ 59/11; z 14 kwietnia 2021 r., I CZ 33/20, i z 17 marca 2023 r., III CZ 446/22). Już z tej przyczyny zażalenie podlegało odrzuceniu.

Równolegle zachodzi jeszcze druga przesłanka przesądzająca o niedopuszczalności zażalenia. Katalog orzeczeń podlegających zaskarżeniu do Sądu Najwyższego wskazany w art. 394¹ § 1 i 1¹ k.p.c. ma charakter zamknięty i nie przewidziano w nim orzeczenia, jak to skarżone niniejszym zażaleniem. Zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje jedynie na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz na postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, a także w razie uchylecia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Ponadto należy podkreślić, że orzeczenia Sądu Najwyższego, jako sprawującego nadzór judykacyjny nad orzecznictwem sądów powszechnych, nie podlegają zaskarżeniu w drodze środków odwoławczych (zob. m.in. postanowienie SN z 26 czerwca 2025 r., III CZ 98/25). Również z tej przyczyny zażalenie podlegało odrzuceniu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 394¹ § 3 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Marcin Krajewski

(E.M.)

[a.ł]